

Safe Spots

Safe Spots

Nick Corpel

Copyright © 2018 by Nick Corpel

All rights reserved.

This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the publisher except for the use of brief quotations in a book review.

Cover Design Nick Corpel/ Amadeus Kuijper

Printed in the Netherlands

Second Printing, 2018

www.nickcorpel.com

Proloog

Het ging allemaal zo snel. De ene dag was de wereld nog gewoon de wereld, de wereld zoals wij die kende. Maar toen was er een verandering. De volgende dag was onze vertrouwde wereld alleen nog maar een herinnering. Voor ons, de overlevenden, ging het leven door. We zagen wat er van de wereld over was gebleven in een heel nieuw licht. Een ander licht, angstaanjagend, donker. Het leek wel alsof Moeder Natuur zich tegen ons had gekeerd en er alles aan deed om de mensheid uit te roeien. De overgebleven populatie werd met de dag kleiner. Ze moesten vechten voor hun leven. Opofferingen moesten worden gedaan. Verschrikkelijke opofferingen. Gehele steden werden aan hun lot overgelaten. De regering beloofde een oplossing. Oplossingen om dit alles te stoppen. Maar dat gebeurde niet. Dat lukte niet. De doden waren te sterk. Binnen een dag waren alle grote steden leeg. Iedereen was dood. Voordat het virus zich ook bij de regering verspreidde was het ze gelukt om een aantal kampen op te zetten. Safe Spots. Een naam met een dubbele betekenis. De kampen die overal opgezet werden om de overgebleven mensheid te beschermen. De Safe Spots werden zo lang mogelijk verspreid. Zolang de elektriciteit nog aan was.

Voor een jongen van dertien is dit natuurlijk niet te begrijpen. Je wilt lekker buiten zijn met je vrienden. De hele dag bankhangen en de nieuwste games spelen. Maar dat kon niet. Het was niet mogelijk. Het was lastig om ons in leven te houden. Ons. Het gold voor iedereen in onze stad. De regering had ons achtergelaten. Ze hadden beloofd ons te komen halen. Dat bericht ging al maanden rond. Redden. Die hoop hadden de meesten van ons al opgegeven.

Dit verhaal is misschien het meest aparte apocalypsverhaal dat je ooit hebt gelezen. Dit komt doordat het je verteld wordt door de ogen van een dertienjarige. Een kind. Een jongen. Zijn moeder zit in een rolstoel en hij heeft een oudere broer. Het is

bijna niet te geloven, niet te geloven wat ik allemaal heb moeten doen om hier te zijn en dit verhaal te vertellen. Onmogelijke dingen, hartverscheurende dingen, misselijkmakende dingen.

Als de nood aan de man komt verandert de mens in een beest. Op die momenten zijn de levenden gevaarlijker dan de doden. Eten gevaarlijker dan medicijnen. Water gevaarlijker dan wapens. Niks is veilig.

I

Maandagochtend. Twee uur 's morgens. Het was koud buiten. De koele herfstlucht waaide door mijn haren.

"Nog een paar meter, Rikki."

Tim liep een aantal meter voor mij op de oude asfaltweg. Je zult je vast afvragen wat we hier doen. Dit is het stukje dat ik me nog kan herinneren van voordat alle chaos begon. Voordat we geëvacueerd werden.

We zijn op jacht. Niet naar dieren of andere mensen, op jacht naar een restaurant of een tankstation. De regering schotelde ons repen voor. Calorierepen. Dit deden ze omdat ze bang waren dat het virus zich via eten verspreidde. Dit was één van de vele conclusies. Het zou zich ook verspreiden via de lucht en kraanwater. Niets hiervan bleek waar te zijn.

"Rikki, snel!"

Ik liep naar Tim toe en pakte zijn tas aan.

"Het moet snel, sneller dan de vorige keer."

De vorige keer waren we bijna gepakt. Het moest echt sneller. Tim pakte zijn hamer en haalde één voor één de spijkers uit de plank die voor het raam gespijkerd was.

"Dit is de laatste plek in de stad, er moet hier iets zijn."

Tim knikte.

"Geef me mijn zaklamp eens aan."

Ik pakte de zaklamp uit Tims rugzak en gaf hem aan Tim, die hem aan zette. Hij stopte het uiteinde in zijn mond en klom door het raam. Hij pakte de zaklamp weer uit zijn mond.

"Kom, ik help je naar binnen."

Tim pakte me vast en ik klom naar binnen. Het oude tankstation. Ik kon me herinneren dat ik hier vroeger met papa was.

"Weet je nog toen we...?"

Ik keek naar Tim, die voor zich uit staarde. Langzaam verdween zijn blik naar de grond. Ik voelde me schuldig. Ik wist dat de dood van papa gevoelig lag bij Tim.

"Laten we nog één keer het plan bespreken. We gaan naar het magazijn en dan?"

"Dan pakken we wat we pakken kunnen en gaan we weer weg."

Tim scheen met de zaklamp door het tankstation. Zoekend naar de deur. Tot onze grote verbazing was die er niet.

"Geen deur," merkte ik op.

Tim knikte terwijl hij nog een paar keer heen en weer keek.

"Maakt niet uit, we verliezen tijd. Controleer achter de kassa, dan doe ik de rest van de winkel."

Tim gaf me een mes aan.

"Doe voorzichtig."

Ik trok mijn mondhoek omhoog en liep naar de toonbank. Er stonden een aantal dozen opgestapeld. Ik knielde op de grond. In de eerste doos zat niets. Ik gooide hem opzij en pakte de volgende. Hier zaten drie repen in. Uit het niets hoorde ik geritsel. Ik stond bliksemsnel op. Tim was bezig bij wat omgevallen schappen een paar meter verder, maar het stelde me niet op mijn gemak. Weer geritsel. Naast de toonbank bewogen een aantal stoelen heen en weer.

"Tim..."

Tim stond op en scheen met de zaklamp rond in het tankstation.

"Tim, hoorde jij dat ook?"

Tim schudde zijn hoofd. De stapel stoelen bewoog weer, een enkele stoel viel. Snel gooide Tim wat spullen in zijn rugzak en rende naar mij toe.

"We gaan!"

Ik snelde met Tim naar het raam, waar hij me uit tilde.

Vliegensvlug klom ook Tim zelf naar buiten.

"Geef mij de hamer aan!"

Paniekerig graaide ik de hamer uit de rugzak en gaf die aan Tim, die de spijkers uit zijn broekzak haalde. Snel spijkerde hij de houten plank terug voor het raam.

"Laten we gaan."

Ik knikte en samen renden wij weg van het tankstation. Nooit geweten wat dat geluid was.

De eerste zonnestralen kwamen langzaam op in het oosten. Nog een paar meter en dan waren we thuis. We moesten ons haasten. Als we zouden worden opgepakt waren we enorm de kloos. Al het eten werd ons dan afgenomen en we zouden worden verbannen. Maar gelukkig waren we thuis. Thuis. Ons huis. Stilletjes liepen we naar binnen. Tim sloot de deur achter zich.

"Ga jij maar naar mama, dan berg ik het eten wel op. Zij hoeft dit niet te weten."

Ik knikte. Tim gaf me een aai over mijn bol. Zachtjes opende ik de deur. In de kamer van onze moeder stond een stroomgenerator die net genoeg produceerde om haar medische apparatuur aan te houden. Ik deed een lampje aan en ging op het verouderde ziekenhuisbed van mijn moeder zitten. Ze lag op haar zij en snurkte zachtjes. Ik pakte haar hand vast. Ze schrok en voelde even met haar andere hand aan de mijne.

"Rikki."

Opgelucht draaide ze zich om. Ik gaf mijn moeder een kus. Op dat moment kwam Tim binnen gelopen. Hij had een reep vast.

"Hey mam."

Tim ging aan de andere kant van het bed zitten en gaf de reep aan mama. Ze gaf hem terug.

"Jullie hebben hem meer nodig dan ik."

De generator haperde even. De lamp flikkerde. Mama kneep in mijn hand. Tim keek naar de lamp en weer naar de reep.

"Neem hem."

Mijn moeder pakte de reep aan en legde hem naast haar neer. Ze keek ons aan met een enorme glimlach. Geklop op de voordeur. Ik keek Tim aan. Tim mij.

"Ik ga wel."

Mijn moeder pakte Tims hand vast.

"Wees voorzichtig."

Tim knikte en liep de kamer uit. Wij hoorden wat gemompel. Voetstappen richting onze deur. De deur ging open, het was Tim.

"Rikki, kan ik je even spreken?"

Ik knikte en liet de hand van mijn moeder los. Ik wierp een glimlach naar mijn moeder en liep met Tim de gang in. In de deuropening stonden twee soldaten.

"Goedemorgen jongen, we brengen jullie vandaag over naar de Safe Spot."

Met grote ogen keek ik Tim aan, hij mij. Ik zag de twijfel in zijn ogen. Toen bedacht ik het me ook. Mama. Hoe moest zij mee? Achter de soldaten stonden twee grote groene bussen. Er werden al mensen in geladen.

"Zal ik mama gaan halen?"

Ik keek Tim vragend aan. Hij knikte.

"Geef me alvast je identiteitsbewijs."

Ik haalde het blauwe kaartje uit mijn broekzak en gaf het aan Tim.

"Hoelang hebben we nog?"

De soldaat schudde zijn hoofd.

"Niet lang."

Tim stond op het punt om iets van geld te pakken om wat extra tijd te kopen, totdat wij achter ons iets hoorden bewegen. Mijn moeder kwam in haar rolstoel naar buiten gereden. Ze had haar medicijntas op haar schoot.

"Jongens, laten we het dan maar niet moeilijker maken dan het al is."

Mijn moeder leunde iets naar voren en gaf haar identiteitsbewijs aan de soldaat. De soldaat controleerde de kaarten en gaf ze aan Tim.

"Verder nog iemand of was dit iedereen?"

"Dit is iedereen."

De soldaat knikte en seinde naar Tim om naast hem te komen lopen. Ik ging achter de rolstoel van mama staan en duwde hem naar buiten. Mijn moeder had mijn rugzak aan de rugleuning van de rolstoel gehangen. Terwijl ik de rolstoel verder duwde, slingerde ik de rugtas op mijn rug. De tweede soldaat zag ik vanuit mijn ooghoek de deur dichtspijkeren. Op de straat lagen de bloedsporen van mensen die weg waren gesleept. Waarschijnlijk doodgeschoten of gedood door zombies. Langzaam kwamen we aan bij de laatste overvolle bus.

"Dit zijn de laatsten," hoorde ik de soldaat achter ons zeggen.

Ik bleef maar staren naar de overvolle bus. Hoe moest daar in hemelsnaam nog iemand met een rolstoel in mee worden genomen? Ik zag de soldaten ook twijfelen en met elkaar overleggen.

"Zoals je ziet is de bus te vol."

Mijn moeder en ik keken de soldaat vragend aan.

"De grote jongen daar," zei hij en wees naar Tim. "Hij mag mee in een legerauto waar eigenlijk geen onbevoegde mensen in mogen."

Nog steeds keek ik de soldaat vragend aan. Hij ging op zijn knieën en keek mijn moeder aan.

"U begrijpt dat de rolstoel niet mee kan."

De ogen van mijn moeder werden groot.

"Waarom niet? Ik kan niet lopen!"

Nogal verontwaardigd keek ze de soldaat aan. De soldaat stelde haar gerust.

"In de Safe Spot waar u heen gaat, zijn nog genoeg reserverolstoelen"

Mijn moeder voelde met haar vingertoppen aan het ijzer van de rolstoel waar ze al bijna vijf jaar in zat.

"Oké."

Met veel moeite en een brok in haar keel kwam dat woord uit haar mond.

Ik voelde op dat moment echt mee met mijn moeder. Op de momenten dat ze het moeilijk heeft. Ik gaf mijn moeder snel een kus op haar wang. Tim keek vloekend recht voor zich uit.

"Kom Tim, we helpen mama de bus in."

Een boos en vluchtig knikje was de bevestiging.

Ik klom in de bus en legde mijn rugtas neer. Tim gooide eerst de medicijntas van mijn moeder naar mij toe, die ik opving en op mijn rugtas neer legde. Ik keek Tim aan die mijn moeder oppakte onder haar oksels. In de bus was het muisstil.

Meerdere soldaten pakten de benen van mijn moeder vast en naast mij verscheen Yannick, één van mijn beste vrienden. Hij keek even naar mij en daarna weer naar mijn moeder. Tim en de soldaten brachten met al hun kracht mijn moeder naar mij toe. Yannick en ik pakten haar aan en zetten haar voorzichtig neer op de stoel naast mij. Hijgend stak ik een duim op naar

Tim die ook even stond uit te hijgen. Eén van de soldaten reed de rolstoel naar de zijkant van de weg en zette hem op wielslot. Ik ging naast mijn moeder zitten, die gelijk haar hoofd tegen mijn schouder aan legde. Langzaam maar zeker kwam de bus in beweging. De laatste soldaten sprongen in de kleinere busjes, zoals die waar ook Tim in zat, en reden snel weg. Snikkend zag ik hoe de straat waar ik al mijn hele leven woonde uit het zicht verdween. Ik zuchtte en veegde snel de tranen uit mijn ogen, mijn moeder mocht niet zien hoe zwak ik eigenlijk wel niet was. Vooral niet op dit moment. Alsof het niet erger kon begon het ook te regenen. De regen tikte zachtjes tegen het dak van de bus. We reden de stad uit. Wij waren de laatsten uit de stad die nog geëvacueerd moesten worden. Dus nu was de stad, op de zombies na, verlaten.

Naar de Safe Spot waar wij heen moesten was nog ongeveer anderhalve dag rijden. De langste, zwaarste en moeilijkste anderhalve dag van mijn leven. Mijn moeder had het er erg moeilijk mee. Het liefst was ze in ons huis gebleven, maar dat was onmogelijk.

Ik pakte de medicijntas van mijn moeder en keek op mijn horloge. Twee voor tien, de tijd voor mijn moeders belangrijkste medicijn. Ik ritste de tas open en haalde het doosje eruit. Tot mijn grote verbazing was het doosje bijna leeg. Mijn moeder zag het ook en graaide het doosje uit mijn handen. Ze schudde er even mee en keek ongerust.

"Nee hè!"

Ik merkte dat ze diep vanbinnen de moed heel even op gaf.

"Maak je maar geen zorgen, mam."

Ik probeerde haar gerust te stellen.

"Op school kregen we toch die ene voorlichtingsmiddag?"

Mijn moeder knikte en keek me vragend aan.

"Zij hebben ons verteld dat er in de Safe Spots scholen zijn, een apotheek en een soort van ziekenhuis!"

Mijn moeder trok haar mondhoek omhoog, maak leek er niet erg enthousiast over.

"Rikki, ik weet dat je al heel veel weet over wat er nu aan de hand is, maar toch nog niet alles."

Ik keek mijn moeder vragend aan. Niet alles? Ik wist toch alles? Ik pakte de hand van mijn moeder vast.

"Alle filmpjes die je hebt gezien over de Safe Spots zijn niet waar."

Ik bleef mijn moeder vragend aankijken terwijl de bus langzaam stopte.

"Tussenstop, uitstappen!"

De stem van een soldaat galmde door de bus heen. Hij klapte een plank terug en trok één voor één de mensen naar buiten. Na een blik op mijn moeder knikte hij en seinde naar ons om te blijven zitten. Als allerlaatste stapte ik uit de bus. Mijn moeder bleef zitten.

"Ik doe even een dutje, kun je me een deken aangeven?"

Ik knikte en haalde uit een van de kisten een deken. Mijn moeder vouwde de deken over zich heen en gaf me een handkus.

Vrije tijd. Het was lang geleden dat ik daar tijd voor had. Ik ging op een picknicktafel onder een grote oude eikenboom zitten. Nieuwsgierig bekeek ik de boom, hij was zeker al erg oud.

Er ging een bel. De soldaten haalden twee kisten uit de bus en zetten die op de grond neer. Ze openden de sloten. Elke soldaat pakte een grote hand vol van die nieuwe calorierepen. Die moesten ervoor zorgen dat wij, hoewel er bijna geen eten meer was, toch nog genoeg voedingsstoffen binnen zouden krijgen. Ze werden gemaakt in de Safe Spots, dus dat moest wel iets zeggen over wat wij daar te eten kregen.

Ik stond op en focuste me op het hek. In de verte zag ik een aantal wolkenkrabbers. Machtig en verlaten. Het is gewoon niet te beschrijven hoe ik mij op dat moment voelde. Zo alleen en moedeloos. Een soldaat kwam naar mij toe met een reep in zijn hand.

"Doe er voorzichtig mee," benadrukte hij, met oprechtheid in zijn stem.

"Je zult er even mee moeten doen."

De soldaat legde de reep neer op tafel en vervolgde zijn weg. Ik plaatste mijn hoofd op mijn handen en staarde naar de bus waar mijn moeder in lag te slapen. Mijn maag begon te rommelen en eigenlijk, hoe vies de reep ook was, wilde ik hem

nu in één keer in mijn mond proppen. Net als vroeger, maar dat kon niet. Ik moest hem opsparen voor de komende dagen. Voedsel zal schaars worden als we op weg zijn naar de meest dichtbijgelegen Safe Spot. Ik besloot terug te gaan naar mijn moeder. Snel stond ik op, pakte mijn reep en stopte hem in mijn achterzak. Ik slalomde tussen wat stenen door en kwam op het stukje grond waar de bussen en andere voertuigen stonden geparkeerd. De tijd drong en de kans dat we hier nog lang zouden blijven was erg klein. Ik wilde dat mijn moeder en ik even normaal konden zitten in de bus. Misschien kon Tim zelfs bij ons komen zitten. Dat zou mijn moeder ook wel fijn vinden.

Ik klapte de klep aan de achterkant van de bus open, waardoor mijn moeder wakker schrok. Toen ze mij zag was ze gerustgesteld. Ze kwam moeizaam overeind.

"Hoelang ben ik weg geweest?"

"Een klein half uurtje," beweerde ik, al hoewel ik het niet zeker wist. Ik was mijn horloge kwijtgeraakt. Waarschijnlijk gestolen terwijl ik lag te slapen. Dat was echt balen.

Mijn moeder lachte en ik stapte de bus in. Ik ging naast haar zitten.

Haar bezorgde gezicht. Ik had het moeilijk als ze zo naar me keek, zo keek ze ook toen ze er achter kwam wat er allemaal in de wereld aan de hand was.

"Het komt wel goed, mam."

"Dat weet ik, maar ik ben bang."

Ik schrok. Ik had mijn moeder nog nooit bang gezien. Bang om dingen waar ze zich geen zorgen over moest maken. Ik wist dat ze heel ongerust was over Tim en mij. We hadden, voor dat dit alles begon, een goed leven. Tim volgde een goede opleiding. Ik haalde goede cijfers met een beurs voor de kunstacademie. Mijn moeder had niets te klagen. En wij ook niet. Toen dit alles gebeurde, zijn we veranderd, net als iedereen. Iedereen moest zich aanpassen.

Er luidde een bel. Iedereen moest zich verzamelen bij de bussen. We vertrokken aan onze lange reis richting de Safe Spot. Ik stapte even uit om Tim gedag te zeggen. Hij ging weer mee in één van de kleinere autootjes.

"Let je goed op jezelf en mam," probeerde Tim stoer te zeggen, zijn tranen inslikkend.

"Dat beloof ik, Tim."

Ik gaf Tim een knuffel, die hij nogal ongemakkelijk ontving. Langzaam, naar Tim zwaaiend, liep ik weer terug naar de bus. De bus begon aardig vol te raken. Ik zag dat mam een plekje had vrij gehouden door haar tas daar neer te zetten. Netjes sloot ik in de rij aan, toevallig naast Yannick.

"Hey, hoe gaat het met je moeder?"

"Wel goed hoor, met jou?"

Een soldaat pakte Yannick en mij vast bij onze bovenarmen.

"Niet kletsen, maar opschieten."

Hij duwde ons wat ruig de bus in en sloot de klep, om te voorkomen dat er iets in of uit de bus kwam. Ik ging zitten op de voor mij vrij gehouden plek en Yannick propte zich ernaast. Langzaam maar zeker kwam de bus weer in beweging. Ik keek hoe wij weg reden van deze plek. De stenen waar ik langs was gelopen. Het bankje waar ik op had gezeten. De stad op de achtergrond. Alles vervaagde langzaam.

Ik hoorde mensen roddelen over de rit en de Safe Spots. Volgens veel berichten was het verschrikkelijk. Het was inmiddels al bijna avond geworden. We hadden al een stuk van onze repen op gegeten. Dat was wel nodig na de rit, die best misselijkmakend was. Uren in een bus zitten is geen pretje, zeker niet als die bus ook nog eens overvol is.

Langzaam werd ik wakker. De bus hobbelde mee met de weg. Ik had niet echt de intentie om iets te zeggen, of om wat actiever te worden. Ik had de gehele dag door geslapen, maar we moesten zeker nog een paar uur. Ik wist niet wat ik ervan moest verwachten. Ik gluurde over mijn moeders schouder naar buiten.

We reden op de snelweg. De stad was al compleet uit het zicht verdwenen. Op de weg stonden hier en daar, langs de kant, wat verlaten auto's. De een met een deur open, de ander helemaal leeggeroofd. Het was een akelig gezicht. Achter in de bus werden ook de andere mensen wakker. Spullen bewogen en mensen hoestten. We reden eigenlijk redelijk snel. Ik zag

hoe de voorwerpen op de weg voorbij vlogen. Toen, alsof het nog niet snel genoeg was, gingen we nog sneller. Iedereen merkte het. Mensen begonnen dingen te roepen. Uit het niets stopten we. De bestuurder ging vol op de rem. Allemaal schoven we een stuk naar voren. We stonden stil, midden op de snelweg, in zombie gebied. De zenuwen drongen aardig door bij iedereen.

"Mam, wat gebeurt er?"

"Ik weet het niet."

Ik hoorde twijfel in haar stem. Tuurlijk was ze ongerust, Tim zat in een auto ergens helemaal vooraan. Iedereen begon te praten. Te roepen. En toen ineens was iedereen stil. Naast de bussen hoorde ik geritsel. Een slepend geluid, een hinkelend geluid. Mijn hart stopte. Ik smeekte dat de bussen verder zouden rijden. Ik hoorde een kogelschot. Mijn ogen werden groot en ik voelde hoe mijn pupillen kleiner werden. Enkele mannen in de bus gingen staan. Geschreeuw, gegil, het gekraak van ijzer in de bus voor ons. Dat stelde ons totaal niet op ons gemak. Er ontstond paniek. Iedereen probeerde een plekje te bemachtigen achterin de bus. Ik bleef zitten en stak mijn handen in mijn haar. Ik was niet bang om dood te gaan, ik was bang om als enige over te blijven. Mijn moeder legde haar hand op mijn schouder. Blijkbaar had ze hetzelfde gevoel als ik. Ik keek haar aan in haar groene ogen. Een traan rolde uit mijn ooghoek. Het werd stil. Op de achtergrond hoorden wij gesmak en gekraak.

Na een paar minuten hoorde we weer een slepend geluid. Het geluid kwam van achter. Ik voelde een hand langs mijn onderrug gaan. Ik schoof een stukje naar voren en keek naar achter. Ik merkte dat iedereen dat deed. Iedereen staarde mij aan. Het schieten begon weer. Enkele kogels ketsten af tegen de bus. De man naast Yannick werd geraakt en viel op de grond neer. Ik wist niet goed wat ik moest doen. De mensen tegenover mij begonnen te gillen en te schreeuwen. Een vieze, groene hand pakte de zijkant van de bus vast. Het hoofd van een zombie verscheen. Hij probeerde in de bus te klimmen. Eén van de mannen stond op en trapte de zombie van de bus af, op de grond. Twee kogels doorzeefden zijn hoofd. We hoorden voetstappen. Twee mannen kwamen om het hoekje.

Ik schrok, net als mijn moeder. Het was Tim, met een groot pistool op zijn rug en een soldaat met een bebloede arm. De soldaat die mij de reep gaf. Samen maakten zij de klep open. "Iedereen eruit, nu!"

Snel renden alle inzittenden de bus uit, alleen mijn moeder en ik bleven zitten. Yannick rende in eerste instantie de bus uit, maar stopte bij Tim. Hij draaide zich om.

"Rikki ..."

Ik keek Yannick aan.

"Ga maar, red jezelf."

Yannick beet op zijn lip en rende richting de bossen. Ik bleef naar Tim kijken terwijl hij een zombie neerschoot.

"Tim, hoe krijgen we mama mee?"

Tim dacht even na. Hij gooide het pistool naar de soldaat naast hem, die het behendig opving.

"Help mama op mijn rug."

Het leek mij eerst een slecht idee, maar ik zag verder geen andere oplossing. Ik hielp mama omhoog, samen met de soldaat, en we hielpen haar op de rug van Tim. Met beide armen omhelsde zij Tims nek. Tim pakte haar benen vast en probeerde wat grip te krijgen. Ik slingerde de medicijntas over mijn rechterarm.

"Kunnen we?"

Tim knikte en begon te rennen. Toen ik een paar stappen van de bus vandaan was, kon ik goed zien wat er aan de hand was. Een grote groep zombies had zich tegoed gedaan aan de personen in de kleine auto's en de eerste bus. Iedereen, behalve Tim en de gewonde soldaat, was omgekomen. De soldaat rende achter ons aan, Tim als leider. Naast de snelweg was een stuk grasvlakte en dan bos. Dat was ons doel, het bos. Ik rende zo snel als ik kon. Toch haalde de soldaat me gemakkelijk in.

"Gaat het, jongen?"

Nogal hijgend knikte ik. Het gras werd steeds dichter en daardoor konden we de stenen en andere obstakels op de grond niet meer zien. Wel zag ik hoe mama en Tim al in het bos waren. De soldaat legde zijn hand op mijn schouder. Wij stopten even.

"Blijf dicht bij mij."

Ik nam een diepe hap adem en we renden weer verder. Nog een paar meter en we waren in het bos. Het lange gras sloeg tegen mijn gezicht en ik verloor de soldaat uit het oog. Ik stopte met rennen. Adrenaline pompte door mijn lichaam. Ik keek om me heen. Voor, achter en naast me zag ik niks. Wel boven me. Bomen. Ik begon te lopen. Zachtjes. Toen, uit het niets, hoorde ik naast me iets bewegen. Ik stopte. Mijn hart sprong zowat uit mijn borstkast. Langzaam verdween het geritsel weer naast me. Geschreeuw. Het was een klein stukje voor me en zo luid. Ik bedekte mijn oren. Ik rende naar de plek toe. Daar stond de soldaat. Een zombie had een hap uit zijn arm genomen. De soldaat probeerde hem tegen te houden en af te schudden, maar dat lukte niet. De zombie gooide de soldaat tegen de vlakte en begon stukken vlees eraf te scheuren. De soldaat schreeuwde nog harder. Hij keek naar mij. Ik stond met dikke tranen en grote ogen te kijken. Hij pakte zijn geweer van de grond en gooide dat naar mij. "Ga, ren!"

Ik snelde langs de soldaat, het bos in.

Eindelijk. Ik rende langs de bomen en de talloze boomstronken. Het geweer, dat ik op mijn rug had gehangen, klapte tegen mijn rugzak aan. Ik stopte even, hijgend tegen een boom. Het achtergrondgeluid stierf langzaam weg. Het was stil. Mijn eigen gehijg was het enige dat ik kon horen. De zombies zouden me vinden als ik hier zou blijven. Ik begon te lopen, zo zacht als ik kon. Het gras knakte hier en daar wel een beetje. Mijn witte shirt was helemaal groen en bruin geworden, net als mijn gezicht. Ik zou eigenlijk bijna niet opvallen in dit landschap.

Ik hoorde iets verderop. Het leek op een gevecht. Het gekraak van bomen en een paar rake knallen bevestigden mijn vermoeden. Ik snelde er heen en dook achter de eerste beste boom. Niemand had me gezien. Ik gluurde om het hoekje. Daar was Yannick. Mijn adem stakte. Yannick vocht in zijn eentje tegen een zombie. Ik moest hem gaan helpen, maar durfde het niet. Ik durfde het gewoon niet.

"Help! Iemand!"